

[Heick.]

har næsten ikke været antydning af gnidninger, og de tyske skolebørn har befundet sig overmåde vel i de danske kommuneskoler. Imidlertid er det klart, at det tyske mindretal må se det som en opgave at få sit eget skolevæsen, og et sådant skolevæsen har de også under opbygning over privatskoleordningen. Vi, der lever dernede til daglig, bliver mere og mere grundfæstet i overbevisningen om, at den ordning, vi nåede frem til efter kapitulationen, giver mindst anledning til gnidninger og giver de bedst mulige vilkår for, at de to befolkningsgrupper kan leve fredeligt side om side, og det vil jeg udtrykke min tilfredshed med. Jeg kan også sige, at den danske befolkning dernede er indstillet på, at det tyske mindretal skal have tilsvarende vilkår, som et hvilket som helst dansk privat skolevæsen vil få noget sted i Danmark.

Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft nævnte eksempler på børn, som var blevet kede af det ved overflytning fra dansk til tysk skole. Sådanne eksempler har vi ikke så få af, og når børnene skal give grunde for, hvorfor de ikke ønsker at blive flyttet over i de tyske skoler, er grunden altid den, at de befinder sig så ualmindelig godt i de danske skoler. Jeg har personlig hørt en af de store piger sige, at i de tyske privatskoler er der ingen skolekøkkenundervisning, og hun var netop specielt glad for denne undervisning, og derfor strittede hun meget imod at blive flyttet over i en tysk skole. Men det er noget, vi ikke kan blande os i. Forældrene har nu engang retten over deres børn.

Med hensyn til de lokale forhold i Tinglev er det rigtigt, at skolens overdragelse har skabt diskussion, og diskussionen er blusset op om, hvorvidt vi nu skal til at gennemleve noget lignende, som vil navnlig kendte umiddelbart før krigen og under besættelsen, nemlig en favorisering af det tyske mindretal. Der var mange, der så sådan på det i de år, at vi havde to slags ret i de egne: vi havde en ret for almindelige danske borgere og en ekstra ret for tysksindede, men danske borgere. Jeg skal blot nævne en episode, som fandt sted i Tinglev kort efter besættelsen, hvor vi allesammen var undergivet våbenforbud. Ingen af os almindelige folk måtte overhovedet røre ved våben, og så blev der kaldt til en sammenkomst i Tinglev, som blev annonceret i det lokale tyske blad, og dér blev det henstillet til mødedeltagerne at tage våben med. Det er de erfaringer, man har gjort fra tidligere tid, og som nu har skabt en

vis ængstelse for, at der igen skal være to slags ret i grænseegnene. Jeg tror, at vi herfra skal sige til befolkningen i grænseegnene, at det kan man være tryk overfor. Vi kan sige til den tysksindede befolkning, at den vil få nøjagtigt den samme behandling som enhver som helst anden statsborger, og vi kan sige til den dansksindede befolkning, at fremover gælder der kun en ret her i Danmark. Om der så er ydet tyskerne for stor en cadeau netop ved skoleoverdragelsen, skal jeg lade være usagt, men det skal stå som et monument over en indstilling fra dansk side, som jeg synes vi kan være tilfredse med. Jeg mener, at vi hellere må give mindretallet lidt for meget end lidt for lidt. Vi oplever for tiden en diskussion om, hvordan behandlingen af mindretallet bør være. Jeg synes, at ministerens oplysninger bør kendes, og at de navnlig bør kendes i Sydslesvig, hvor der gang efter gang er henvist til, at der dernede ydes det danske mindretal vilkår, der stedvis påstås at være lige så gode som de, der ydes det tyske mindretal nord for grænsen. Finder vi frem til de faktiske forhold, vil vi se, at en sådan ligestilling overhovedet ikke eksisterer. Det, der i dette tilfælde er ydet fra den danske stats side til den tyske befolkning i Tinglev, finder vi overhovedet ikke antydning af modstykke til i Sydslesvig. Det tror jeg alligevel vil blive stående af denne debat.

Årsagerne til, at de tyske børn har befundet sig så godt i de danske skoler, må vi søge i den opbygning, de har. Vi har indenfor det danske skolevæsen et samarbejde mellem hjem og skole, som tyskerne slet ikke kender. Men jeg vil alligevel give tilslutning til de røster, der har rejst sig om, at vi nu også skal pleje det danske skolevæsen i de pågældende egne efter bedste evne, og at vi fremover skal give den danske skole så gode kår, som vi kan magte, og jeg vil takke den højtærede minister, fordi han netop gav udtryk for, at han var sindet at medvirke til, at skolerne i Nordslesvig, specielt i egnene nær grænsen, fik en støtte, som måske går lidt ud over, hvad der strengt taget procentuelt og efter andre udregninger kan tilkomme dem. Det tilsagn vil jeg takke ham for.

Jeg kan ikke lade være at fremsætte en forundret bemærkning om, at det ærede medlem hr. Frede Nielsen vil benytte anledningen her til et angreb på den nuværende regering for dens politik i Nordslesvig. Det ærede medlem hr. Frede Nielsen sagde, at dér ikke skete noget i Nordslesvig, efter at denne regering var trådt til, og det